

Adam Milkovič:

Potepuhi

Ko je gospod profesor Bradač prekorščil petdeseto leto, mu je nenadoma umrla gospa. Ostal je na svetu čisto sam; pa je odslej živel le še za svoje ljube živalce, ki so mu bile v tolažbo in za kratek čas. Poleg malega psička Mihca in bele koze Dolgoroge, je redil na svojem domu še dve papigi in dve sraki Dolgorepi. To je bil živžav! Vse proste dni je preživel odslej gospod

ljudi. Kadar sta slabo razpoloženi, jih tudi ozmerjata. Posebno Beba, ta Beba, klepetulja je, da ji ni para. Kadar pa je dobre volje, tudi prepeva in še kako! Peti jo je bila naučila pokojna gospa Bradačeva.

Nekega dopoldneva pa je napisal gospod profesor neko pismo in ga izročil svoji postrežnici.

»Ondesite to pismo v nabiralnik!« je rekel z važnim pogledom. Ko je postrežnica odšla, so ga obkolili spet njegovi prijatelji in on jim je pravil: »Že dolgo sem si želel male opice. Opice so ljubke živali, zelo nadarjene so in se dajo priučiti temu in onemu. Po dolgem trudu sem doznal za človeka, ki trguje z njimi. Pokazal mi je opico, tej je ime Zefa. Kupil jo bom, Zefa je zelo pametna opica, razume že to in ono, pa nam bo tako v zabavo in v pomoč.«

profesor med svojimi ljubljenci; gladil je zdaj tega, zdaj onega in jih prijazno ogovarjal. Njegovi sosede so trdili, da slišijo časih z njegovega vrta pravcate človeške glasove in da njegovi dve papigi Biba in Beba govorita že čisto različno in tako opravljata mimoidoče

Dva dni kasneje je potrkal nekdo na vrata profesorjevega stanovanja. Mihec je dvignil uhlje in se postavil na noge.

>Hav! Hav! Kdo pa je?<

Ko je pogledal gospod profesor skozi skrivno linico v vratih, je opazil stati zunaj moža z opico.

>Zefa je tu!< je vzkliknil veselo in hitro odprl vrata. Potem ju je povabil v sobo. Zefa se je radovedno ozrla naokoli, sedla pozneje na stol za mizo in se sploh obnašala zelo dostojno. Tudi je gospodu profesorju mežikala z očmi. Seveda ji je pomežiknil tudi on, še roko ji je ponudil, pa ga je poredna Zefa kar precej vsčipnila vanjo, navihanka! Potem je odšla k ogledalu, butnila tam z glavo ob šipo in začudena obstala. Postalo jo je sram in si je prikrivala obraz z d'lanjo. Skozi prste je tedaj videla, kako je prešteval njen gospodar na mizi ležeci denar in kako ga je potem spravil v žep. Nato se je sklonil k njej, jo še enkrat pogladil in hitro odšel. Zefa je hotela za njim, ampak vrata so bila zaprta...

Potem se še dolgo ozira k vratom, toda gospodarja ni več nazaj. Kaj bo pa zdaj? Žalostna si prikrije obraz z rokami in bridko zajoka. Ko se ji približa gospod profesor, da bi jo potolažil, mu Zefa pokaže hrbet. Nič ga ne mara, prav nič.

Ko pa ji je popoldne ponudil novi gospodar bonbončkov, mu Zefa ni več obračala hrbta, nič več. Še za njim je hodila in ga vlekla za hlačnico. Ko pa jo je popeljal na vrt med svoje ljubljence, se je kar začudila:

>Oho! Oho!< je rekla, >koliko prijateljev bom imela!<

Prvi je pritekel k njej Mihec in ji že od daleč mahal z repom. Potem jo je ovohaval od vseh strani in premišljeval: Čigava pa je ta?

>Jaz sem Zefa,< je povedala opica in pogledala papigi. O, njih se je pa kar razveselila. Papige je že videla nekoč v prostranih džunglah, kjer je bila rojena.

>I, kaj pa ve tukaj delata?< je vprašala Bebo.

>Nič,< je odvrnila ona, >jemo in pogovarjamo se.<

Potem je pogledala Zefa kozo Dolgorogo. Hm, take živali pa še ni videla. Kako je smešna!

>Kako pa se vam pravi? je vprašala. >Meeee,< je zategnila ona, >jaz sem kozo Dolgorogo.<

>Hi-hi-hi, se je posmehljivo nasmeja-

la Zefa, >kaj pa imate na glavi?<

Pa je stopila koza korak nazaj in se zakadila vanjo: Trk, trk, trk... in opica je trdo obsedela. Uboga Zefa, kako jo je bolelo! Kar za trebušček se je prijela. Najraje bi zajokala, pa se je zbala, da bi je koza iznova ne trknila. Šele ko je nekaj časa sedela, je spoštljivo vprašala:

>Gospa, gospa,< je rekla kozi, da bi se ji prikupila, >imenitno znate trkniti! Ali pa sedaj že lahko vstanem?<

>Hm, poiskus! Če te zadnji dve ne držita, se pa na prednje postavi,< ji je zmagoslavno svetovala Dolgoroga. Poiskusila je Zefa na levo in desno pa sta se obe tresli.

>Bom pa še malo posedela, teta,< je rekla potem kozi in sram jo je bilo. Dobro da je prav ta čas pritekel Mihec.

>Hav-hav, kaj pa je?< je tekal okoli male prijateljice. >Ali te noge bolijo?< O kako nerodno ji je bilo!

>Nak!< je rekla in se postavila nanje. Potem je grdo pogledala kozo in dejala Mihcu: >Same kosti so jo, pokveka stara! in je urno zbežala po dvorišču. Pa je prav tedaj prišel na vrt gospod profesor. Nekaj je zagodrnjal, potem pogladil Zefo in jo odpeljal v svoje stanovanje. Tu jo je dolgo ogledoval.

>Sedi, Zefa! Sedi!<

Ampak Zefa ga ne razume. Trdo-vratno stoji sredi sobe in se ozira na stensko uro, ki tako lepo tiktaka.

>Sedi!< jo zdajci s silo potlači novi gospodar, in Zefa trdo sede.

>Vstani!<

Zefa vstrajno sedi in ponižno upira pogled v svojega novega gospodarja. Potem pogleda v kot. Tam stoji čudna stvar s strunami. Zraven nje je nekaj svetlega, hm, to je pa res lepo!

>Vstani!< jo dvigne zdajci gospod profesor sam in jo postavlja na noge. Potem ponovi to še večkrat, in glejte, Zefa zdaj že razume na besedo, pa hitro seda in se dviga, ne da bi gospodar to od nje še dalje zahteval. Zraven pogleduje venomer proti kotu, se smeji in si mane oči. Pa se končno dvigne gospod profesor in prinese opici tisti dve stvari iz kota, ki ju ves čas tako ogleduje. Potem potegne z roko preko strun in po sobi zadoni prijeten glas. Kako je to vendar lepo! pomisli Zefa. Pa udari še ona po strunah in spet se ponovi isti glas. Imenitno! Ampak gospodar prime zdajci še ono drugo stvar in si jo nastavi na usta. Potem pihne vanjo in po sobi se razleže: Tra-ra, tra-ra... (Dalje prihodnjič.)

Plevelj Viktor:

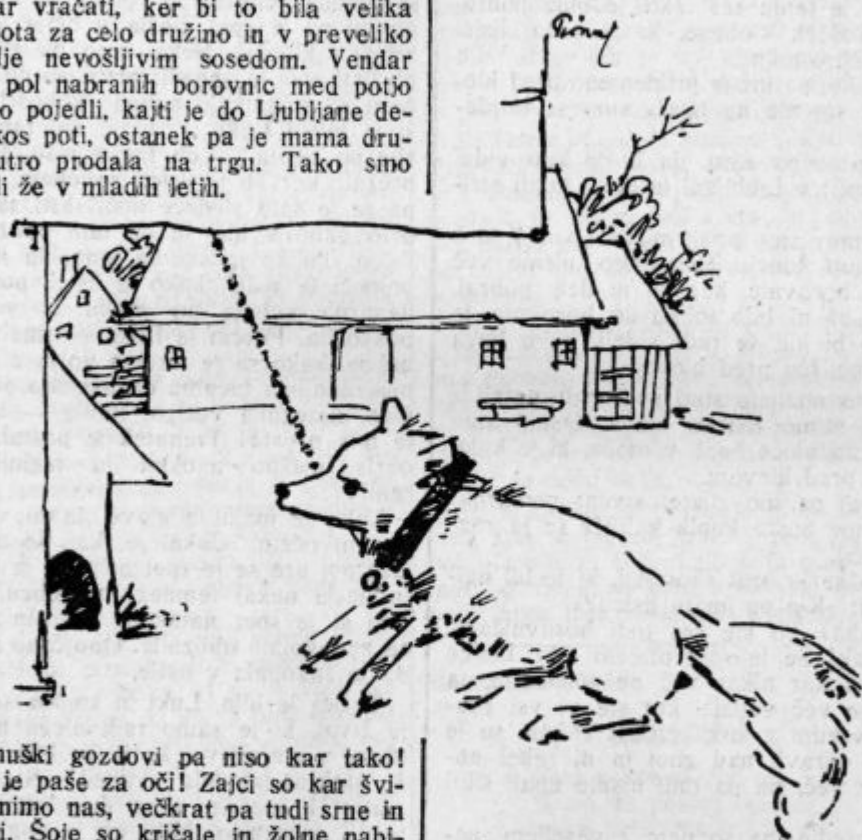
Zvita buča

Ko sem bil še fantiček, sem šel večkrat v črnuške gozdove borovnice brat. Tam so rastle posebno lepe in obilne, da je bil lonec kar mimogrede poln. Brali so tudi bratje in sestre pa še drugih čez mero, da je bilo včasih ito globoko v gozd roke barvat in lonce polnit. Prazni se nismo hoteli nikdar vračati, ker bi to bila velika sramota za celo družino in v preveliko veselje nevošljivim sosedom. Vendar smo pol nabranih borovnic med potjo vedno pojedli, kajti je do Ljubljane debel kos poti, ostanek pa je mama drugo jutro prodala na trgu. Tako smo služili že v mladih letih.

veznili lonce na cesto, sedli nanje in občudovali nemirno živalico. Počasi smo izvlekli svoje »južine« in zmetali lisici ves kruh. Pa se ni zmenila zanj!

Brat je imel klobaso.

»Poizkusi s klobaso!« smo mu prigovarjali, »morda ji bolj tekne kot kruh?«

Črnuški gozdovi pa niso kar tako! Tam je paše za oči! Zajci so kar švigali mimo nas, večkrat pa tudi srne in srnaki. Šoje so kričale in žolne nabijale, za veverice se pa še zmenili nismo, toliko jih je bilo.

Nekoč pa res nismo prav nič nabrali; prestreglo nas je čudno presenečenje: Prava, živa lisica, s košatim repom in nemirnimi živahnimi očmi! Pa kaj bi to! Saj lisic smo videli že nekaj deset po gozdovih, toda tale tu je bila vendarle nekaj posebnega. Imela je močan usnjen pas okoli vratu in je bila priklenjena na močno verigo, ta pa je nataknjena na debelo žico pred hlevom, da je lisica lahko tekala od kraja do kraja in vlačila verigo za seboj. Bila je torej čisto enostaven pes v lisici podobi. Tekala je tako urno in vstrajno po odmerjenem prostoru, da se nam je kar zasmilila. Potem smo po-

»Škoda je je!« je odvrnil brat in sam zagriznil vanjo. Košček je pa le vrgel lisici, a tudi brez uspeha.

»Lisica je samo žive kokoši,« je pojasnil brat.

Sonce je stalo že visoko, ko se je prikazal iz hiše gospodar: »Kam pa kam lonci z deco?« je pobaral.

»Po borovnicel!« smo se prestrašeni domislili, kajti smo čisto pozabili nanje.

»Danes ne bo nič, otročad; kar domov se spravite, da vas ne namoči!«

Res se je izza Krima valila po nebu gromozanska črna pošast, ki je obetala čedno nevihto. Plaho smo se spogledali, a prej le nismo odšli, da nam je mož povedal, kje je lisico dobil in kaj žre, ko ji niti klobasa ne diši!

»Tak to vam ne da miru?« se je posmejal. »Pa bi bil vendar že popre; prišel kdo povprašat po takih rečeh, saj pri nas ne grizemo! Res niste dosti pametnejši od svojih oncev! Pa vam bom vseeno povedal, ker vas je že lisica pripravila ob borovnice: naš Joža je na spomlad ustrelil staro lisico, pes mu je pa z brigga znesel še tri mlade. Dve smo pobili, tole smo pa vzgojili za čuvaja. Je pa vse, kar ji jaz dam, od drugih pa noče ničesar.«

Da je temu res tako, je mož pobral oni košček klobase, ki je sedaj lisici kaj dobro teknil.

»Zakaj pa imate priklenjeno pred hlevom; saj nič ne lajal« smo se norčevali.

»To je pa zato, da bi jo kdo videl in kupil; v Ljubljani je došti takih sričev!«

Domov smo prišli mokri ko miši in s praznimi lonci. Tisto leto nismo več brali borovnic, ker jih je dež pobral. Nam pa ni bilo toliko do borovnic, le lisico bi bili še radi videli, kako bega po gnojišču pred hlevom.

Leto pozneje smo spet priropotali z lonci mimo tistega hleva. Ostali smo in vprašujoče bulili v moža, ki je kidal gnoj pred hlevom.

»Kaj pa me zijate, svojat nemarna! Kaj me boste kupili kali?!« se je razkoračil.

Pa se je brat skorajžil, ki je bil največji: »Kje pa imate lisico?«

»Aha! To ste res tisti borovničarji, kajpak! Se je spet pričelo jeli? Lisice mi pa kar nikar več ne omenjajte, ta me je več veljala, kot ste vi vsi skupaj vredni z lonci vred!« Potem se je spet spravil nad gnoj in ni rekel nobene več, mi pa tudi nismo upali siliti vanj.

Sosedje pa so nam z veseljem povedali, kako je bilo:

»Nihče se ni spodtikal, da je imel mož lisico na verigi mesto psa; še dopalo nam je, kajti nimajo kaj takega povsod. Tako je bilo vse lepó in prav, dokler niso lepega dne začele po vasi izginjati kokoši: noč za nočjo; zdaj tu, zdaj tam, zdaj velika, zdaj majhna, zdaj stara, zdaj mlada... Vsi smo mislili, da je prišel košji tat po opravkih, a izslediti ga ni bilo mogoče, kokoši pa so dalje izginjale brez prestanka...«

Pa je prišla zima in z njo upanje, da bo tat zapustil v svežem snegu svoje sledi. Pa jih je res, takoj v prvem! Lepe lisičje tačice so vodile od hleva preko glavne ceste in v gozd. Zdaj jo

imamo mrho, smo si mislili! Trije lovci so stali naslednjo noč na preži ob siedi in pet skobcev smo nastavili na sled, pa je ni bilo zverine nemarne od nikoder, čeprav je kokoš tudi to noč izdihnila!

Tedaj je sum padel na priklenjeno lisico, le tega si nismo mogli misliti, kako naj bi ona kradla, ko je vsako jutro na verigi, prav kakor zvečer?!

Zato so fantje sledeče noči zlezli na hlev in opazovali lisico. Okoli polnoči je postala nemirna in vohala po zraku, potem pa je spet zlezla v listje in se zvila v klopčič. Nekaj smo pa zjutraj po tisti noči le opazili: prvič po do'gem času ni zmanjkalo nobene kokoši! Pa si je mislil Luka — to je oni tam, ki rije po ognju — da fantje niso dobro prežali, ker jih je lisica zavohala. Zato pa se je sam sledeče noči skril za zaprto okno v hiši in od tam opazoval lisico. Toliko je svetila luna, da je po polnoči le videl, kako je lisica postala nemirna, vohala po zraku in veselo poskočila. Potem je Luka ostrmel; videl je, kako se je mrcina uprla z obema zadnjima tacama ob usnjeno ovratnico, nategnila verigo, sunila — in že je bila prosta! Trenutek je postala, se ozrla plašno naokoli in izginila v temi...

Luka je majal z glavo in ni verjel svojim očem. Čakal je, kaj še pride. Čez pol ure se je spet pritepla iz teme in nesla nekaj temnega v gobcu. Potem si je spet nataknila ovratnico in se zadovoljno obliznila. Ono črno stvar pa je zakopala v listje.

Težko je bilo Luki in smilila se mu je žival, ki je samo radi njega hodila nazaj v ujetništvo, ko bi se bila lahko že stokrat izgubila v gozd! Stopil je zjutraj k njej in ji za dve luknji zategnil ovratnico. Milo ga je pogledala in se pričela daviti, zato ji je popustil za eno luknjo, pa tudi tega ni prenesla, dokler ni bilo po starem...

Tretje noči za tem je šla lisica spet krast; to pot zadnjič. Hlapec ji je s polenom skoro nogo odbil in brez plena se je vrnila domov. Pol mrtva se je privlekla do ovratnice in se zarila v steljo.

Zjutraj je hlapec pravil po vasi, da je ranil lisico, ko je prišla davit kokoši. Krvava sled je vodila do Lukovega hleva in nič ni pomagalo, ko je Luka trdil, da je lisico po nesreči ranil z vilami. Prišli so vaščani in mu pred očmi pobili tatico.

Drugi dan so mu orožniki prinesli

račun: pol jurja in pet kovačev za podavijene kokoši in je še poceni!

Od tedaj noče Luka več besede o svoji lisici in je bolje, če ga ne vprašujete po njej.

Gustav Strniša:

Zimski pritlikavci

Zimski pritlikavci so majhni, prijazni možički s snežno belimi kapicami in višnjevim nosovi. Brade imajo svetlo rdečkaste prav take kakor je pozimi večerna zarja.

Zimski pritlikavci prihajajo k nam samo v najhujši zimi. Naselijo se blizu gozda in si v visokem zametu zdolbejo svoje prijazne sobice, v katerih prenočujejo, a podnevi hodijo okoli in s svojimi tenkimi piščalkami kličejo veter, da zaveje v pravo smer, kajti pozimi je ves divji in če bi ne bilo dobrih pritlikavcev, bi z zameti pokrli kar cele vasi, dočim bi zapuščena polja in njive, ki potrebujejo snega, da se spočijejo, kar pustil nepokrita.

Zimske pritlikavce vidijo le samo pridni otroci. Kolikokrat se je že zgodilo, da so jih prav ti rešili in jim pomagali.

Marovčanova Vida in Tonček sta šla nekega zimskega dne sama v gozd za svojim očetom. Revčka nista pomislila na snežene zamete in na slabo pot.

Ko sta tavalala po gozdu, sta nekam zašla in sama nista več vedela kam. Pričela sta se bridko jokati.

Tedaj se je pojavil pred njima prijazen možiček, pomežiknil in pokimal, ponjuhal ščepec tobaka, ki ga je vzel kar iz širokega žepka, ki ga je imel spredaj na hlačnicah in ju prijazno vprašal, kaj prav za prav iščeta in hočeta.

»Za očetom sva se namenila, rada bi mu pomagala nositi drva na kup, da bi jih preje naložil in se vrnil domov,« je povedal deček.

Pritlikavec jima je pokimal in ukazal:

»Otroka, kar z menoj!«

Niti prav zavedla se še nista, ko sta stala v beli prijazni sobici, ki ni bila prav nič podobna sneženi votlini.

E, kako sta oba strmela! Vse stene so se svetlikale v prosojnih mavričnih barvah. Pritlikavec ju je posadil na stol, jima prinesel vsakemu kos satovja, kruha in skledico jagodovega čaja.

Otroka sta vse zadovoljno počila, saj sta bila lačna in zeblo ju je. Zahvalila sta se možičku ter hotela spet nazaj na mraz.

»Kar malo počivajta!« ju je povabil

možek in že sta čutila vablljivo toploto. Zleknila sta se na mehko posteljo, ki jo jima je pritlikavec pokazal in kmalu sta zaspala.

Ko sta spregledala, sta se zelo začudila. Opazila sta, da sta pred domačo hišo. Oče jima je smehljaje se pripovedoval, da ga je skrbelo kam sta zašla, ker ju ni našel, ko se je vrnil domov. Hotel ju je iti iskat in stopil je na prag ter ju zagledal na tnalu pred hišo.

Sneženi pritlikavci zahajajo vedno manj v naše kraje. Včasih so obiskovali zlasti Dolenjsko, kjer so se skrivali po vinogradih in veselo prepevali v jasnih nočeh. Kdor jih je čul v svojem vinogradu, je bil zelo vesel, saj je vedel, da bo sledeče leto imel dobro letino.

Na Gorenjskem jih nimamo nikjer več. Pregnali smo jih sami. Preveč prometna je postala naša prijazna deželica, ljudje poznajo že vsako peč sveta in zimski pritlikavci ne marajo več k nam, ker se ne čutijo več dovolj varne, saj ljubijo le samoto.

Samo moj ded jih je še videl. Bila je jasna zimska noč, ko je šel po poljski poti domov. Prav tedaj so odhajali za vedno, peli in se poslavljali. Naposled so zarajali, a ta ples je bil tako žalosten in veter je vmes tako otožno zavijal, da je bilc še dedu hudo.

Kc je zjutraj stopil pogledat na košnico, kjer so plesali, je našel po tleh vse polno čekinov. Pobral jih je in nesel domov. Prinesli so nam srečo saj je od tedaj naša hiša zares zelo bogata.

Gabrijel — dijak:

Zaklad

Tam nekje zaklad je,
točno ne povem,
zame prebogat je,
biseri so v njem.
Kopljemo tja do noči
nekaj tednov že,
dvigniti ga ni moči
kaj na poti je?

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! To je pa že pregrešno, kakor si Ti radoveden. Kar tri odgovore Ti moram poslati. Pa saj vem, da je to Tebi v zabavo, da prebiraš pisma. Ravno tako se jaz zabavam ob dolgih zimskih večerih. Spisala sem prav lepo zimsko pesmico. Pa kaj bi to! Še več smeha in zabave pa imam, če rišem v zvezek kakega krokodila, slona ali pa tudi žabo in krastačo. Morda se mi ob dobri volji posreči, da narišem še celo strica Matica. Pa kdo bo sedel ob nedejlah popoldne doma! Drsalke v roko, pa hajd na led. Kakor bliski švigajo tam drsalke. Eden sem zdrirja, drugi v kot zavija, tretji se lovi, četrti pa na tleh leži. In kliče me iz vseh kotov sto prijatelji. Kaj stric Matic, če bi se potrudil in stopil enkrat tja? Ta sprehod ti menda ne bo škodoval? Toda sedaj se morava zmeniti še za »Mlado Jutro«. Kaj ni ali kaj je v »Mladem Jutru« prav, imam za to dober nos. Križanke in povesti so mi všeč, toda ne vem ali ne moreš pogruntati, ali nočeš objaviti kake zlogovnice?

Ravnikar Ruža, II. a r. mest. žen. real. gimnazije v Ljubljani

Ljuba Ruža! Bojim se, da si močno kratkovidna! Letos smo objavili dve zlogovnici. Doslej so izšle štiri številke »Mladega Jutra«, torej smo v vsaki drugi številki objavili zlogovnico in bi se jih bila lahko razveselila, če bi ne bila tako kratkovidna, uboga sirotica! Upam, da se ti očke kmalu pozdravijo, in Te lepo pozdravljam **stric Matic.**

Moje veselje po zimi. V deželo se je naselila mrzla zima. Najbolj smo veseli zime mi otroci, ker se sankamo in smučamo. Privlekel sem sani izpod strehe, jih osnažil in hajd z njim na sankališče. A nesreča je hotela, da se prevrnem v sneg. Pa to nič ne de. Brž se skobacam iz njega, ter se vnovič vsedem na sanke in zdrčim še z večjim veseljem po bregu nizdol.

Korenjak Jakec, učenec IV. razreda v Mozirju

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v Tvojem listu. Napisal Ti bom kratko zgodbo o mojem sportu. Za Božič sem dobil smuč. Smuč so črno popleskane in iz jesenovega lesa napravljene. Letos sem dolgo čakal na sneg, zdaj je pa le

tu. Zelo rad se smučam. Dragi stric Matic, ko bi Ti le vedel, kako drčijo moje smuč! navzdol! Smučanje je meni najljubši sport. Povem Ti tudi, da sem že mnogokrat padel. Dragi stric Matic, pridi me enkrat obiskat. Prav rad Ti bom posodil svoje smučke!

Ferleš Josip, uč. II. razr. mešč. šole Pragersko 6

Dragi stric Matic! V »Mladem Jutru« mi je vse zelo, zelo všeč. Rada čitam »povesti z romanja v Canterbury«, ki jih je poslovenil moj profesor slovenščine dr. I. Lah. Kar pa pride izpod peresa ge. Komanove, mi izredno ugaja, ker ravno njene povesti so najbolj zabavne in me spravijo v dobro voljo. Zelo rada si belim glavo z ugankami, zlogovnicami in križankami. Prav od prve do zadnje črke prečitam, kar pišejo »Jutrovčki«, posebno z zanimanjem čitam, kar nam piše »Jutrovček« z Oplenca, saj nam tako lepo opisuje mirno spanje našega dobrega kralja Uedinitelja med duhtečimi cveticami. Skratka vse mi ugaja, samo »Mlado Jutro« je premajhno in ga prehitro prečitam. Sokolski zdravo pošilja Tebi in vsem »Jutrovčkom«

Müller Vanda, uč. I. b razr. mest. žen. real. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic!

Ko zjutraj se zbudim se že na večer veselim, ker povestice bom poslušala in uganke reševala. Pri topli peči sedimo in se veselimo. Ko deveta ura odzvonil Micka že v postelji leži.

Marija Mohar, uč. slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje

Dragi stric Matic! Tudi jaz se oglasim ter Ti želim srečno in veselo novo leto. Ob dolgih zimskih večerih hodim dvakrat na teden k sokolski telovadbi na Prule, druge večere delam naloge, berem mladinske knjige in »Mlado Jutro«, ata nam pa tu in tam pripoveduje bajke. Najbolj všeč mi je sankanje, kadar je sneg, drugače brcam žogo z bratom. Pri »Mladem Jutru« so mi všeč natečaji, uganke in dolge povesti, posebno pa odgovori strica Matica, a všeč mi ni, ker stric Matic še do danes ni objavil v »Mladem Jutru«, da dobim kako mladinsko

knjigo kot nagrado, ker zelo rad čitam.
Te lepo pozdravlja, Tvoj

Milan Simončič, uč. II. razr. na Grabnu
v Ljubljani

Moji zimski večeri

Ko se začne mračiti,
gremo k peči sedeti.
Punčko mojo pozibavam
in pravljice pripovedujem.
Ko punčka zaspi
sem rešena skrbi.
Ni vpitja več v hiši
vsi smo mirni in tihi
kakor miši!

Weiss Ana, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Kateri zimski sport mi je najljubši?

Ko se narava pobeli in jo tesno pokriva
bela odeja, pridejo smučiči spet do svoje
veljave. Meni je smučanje najljubši zim-
ski sport. Veselo držim z njimi v družbi
prijateljev. Časih tudi pošteno padem, a
to nič ne de. Letos je pa sneg zelo pozno
prišel. Zato, Jutrovčki-smučarji, prosite
ljubega Boga, da bi nam poslal dovolj
snega in pred vsem dobrega za smuko!

Radovan Tavžes, uč. II. c r. I. drž. real.
gimn. v Ljubljani

Za moj okus je najlepši zimski sport
smučanje. Seveda padem pri smučanju
večkrat a zaradi tega ne izgubim pogu-
ma. Tudi Tebi, dragi stric, in vsem Ju-
trovčkom ga toplo priporočam! Lepo Vas
pozdravlja

Vlasta Miklavič, uč. IV. razr.
v Mariboru

Ljuba Vlasta! Kar strah me je po-
stalo, ko sem prebral Tvoje pisemce. Tak
smučanje mi priporočaj! Glej si dekle!
Kaj ne veš, da me trga v kolenih in da
mi je že blizu sedemdeset let? Pomisli,
kako bi bilo to videti, če bi se spravl
na smučke? Lase imam čisto bele (na
uho Ti povem, da sem jih dobil od skrbi,
ki jih imam z »Mladim Jutrom«), zob
nič, roke se mi tresejo, hodim počasi in
desno nogo vlečem malo za seboj, ker je
v kolenu vsa trda od tega grdega rev-
matizma! Saj bi se mi vsi smejali, če
bi me zagledali na smučeh! Dosti rajši
sedem v sani, ki jih vleče bister konji-
ček, in se peljem na izprehod. To mi
vsaj ne škodi! Čež noge pa toplo odejo,
in odkrito Ti povem, da ne dam take
vožnje za vse smučiči tega sveta! Če pri-
deš kdaj v Ljubljano, Te pa vzamem s
seboj na tak izlet. Dotlej Te prav lepo
pozdravlja Tvoj stric Matic.

Dragi stric Matic! Ne zameri mi, da
se danes prvič oglasim v »Mladem Ju-
tru«. Strah me je bilo doslej Tvojega
požrešnega koša. Zdaj sem se pa le oju-
načila in Ti pišem. Če je pa Tvoj koš
hudo lačen, in že delj časa ni imel no-
bene južine, mu daj prosim kak drug pa-
pir in prizanesi moji dopisnici. Zimske
večere, ki so res dolgi, si krajšam na vse
mogoče načine. Dostikrat delam kakšno
ročno delo. Časih rada poslušam take
povesti, da se mi kar lasje ježijo. Časih
pa prosijo mene, da povem kakšno iz-
med povesti, ki sem jo brala v »Mladem
Jutru«. Lepo Te pozdravlja Tvoja bralka

Marija Škrbec, uč. VI. razr.
Loke 354, Trbovlje I

Dragi stric Matic!

Vsakega večera se veselim,
potem za mizo sedim,
čitam lepe knjige
vesele in zanimive.
Tudi pesmice prepevam
med tem ko knjige »edam;
časih primem za ročno delo
kar je tudi prav veselo.
Časih pa tudi premišljujem
kako bi pesem napisala
in jo tebi ljubi striček
za »Mlado Jutro« odposlala.
Ko postanem zaspana
in je molitev Bogu že poslana,
pogreznem se v spanje
in že me objamejo sanje.

Angela Lavrič, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Ivan Albreht:

Predpust

Puh-puh, puh-puh,
sopiha vlak,
pred njim pa polž koraka,
zapoje vmes,
zavriska v les —
pri nas je šega taka.

Puh-puh, puh-puh
sopiha vlak,
tri težke pelje muhe:
Komu in kam,
povem vam tam,
kjer polž uči lenuhe.

Puh-puh, puh-puh
sopiha vlak,
prekucne se v dolino —
Zakaj pa to?
Ej no, zato,
da Pust bo ob kolino.

Serajnik Franjo:

Stražar

So kiparji umetniki
dečki naši iz vasi,
kup snega so navaljali
tam za gajem zadnje dni.

Možu trup iz njega zrastel
je mogočen in krepak,
kepa velika vrh njega
glava, čuden to je spak:

Lonec počen mu je kapa,
ki po strani se drži,
šiljast nos iz mrkve rmene,
in iz oglja so oči.

Sablja mu je metla stara,
ki so djali jo že v kot.
Tako stražo naši vasi
so postavili na pot.

Dokler dnevi so prav kratki,
dolge, mrzle so noči,
naš stražar brez suknje tople
sredi zime tam stoji.

Manica:

Kos in pav

V lični kletki, postavljeni na odprtem oknu, prepeva kos. Prevzetni pav, ki je stopical po dvorišču, se ustavi pod oknom, razčepi svoj krasni rep in ošabno zakliče kosu:

»Ej, ti mali, nezatni črnuhec! Tebe res nihče ne opazi. Kako neki, saj vse gleda in občuduje le moj prelepo blesteči se rep!«

»Prav imaš,« reče kos in dostavi šegavo: »Resnica je pa, da kadar ti odpreš svoj kljun, tedaj vse beži in se ustavi še le, ko začuje moje žvrgolenje!«

Prevzetni pav izoži svoj rep in se jadrno izgubi med perutnino.

Preden se zaletimo v svojega bližnjika, dobro premislimo svoje lastne napake in slabosti!

Zanimivosti

Najvišja gora v Aziji, obenem pa tudi na svetu, je Mount Everest v Himalajskem pogorju, ki je 8800 m visok.

Najvišja gora v Južni Ameriki je Aconcagua, ki je 7040 v visoka.

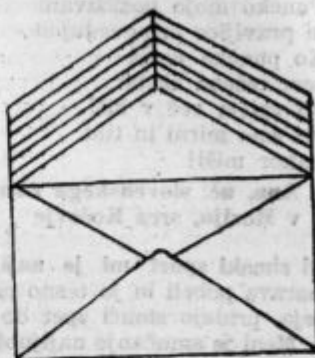
Rešitev zlogovnice

Prešern.

Za bistré glávíce

Rešitev ugánke IV.

Najprej si postaviš skladovnico kuvert na levo, zložene dopise pa na desno stran pisalne mize. Z desnico vzameš dopis za dopisom in ga vtakneš v ku-

SZ. 1.

verto, te zлагаš pa tako, kakor ti kaže naša slika. Ko imaš tako zloženih kakšnih trideset do štirideset kuvert, vzameš vlažno gobico in omočiš z njo vse gumirane robove hkrati. Nato kuverto za kuverto zalepiš. Če bi vsako kuverto posebej omočil z gobico in zalepil, bi porabil mnogo več časa

Uganka V.

Mamica si je pripravila v lonec fižola, da ga bo skuhala za večerjo. Mali, dveletni Tonček, ki še ne ve, kaj sme in česar ne sme, je pa zli v fižol polno steklenico olja. Mamica je bila zelo huda in ni vedela, kako bi ločila olje od fižola. In vendar je to prav lahko. Pomislite malo, kako bi vi storili v tem primeru! Rešitev objavimo v prihodnji številki

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih številčk so pravilno rešili: Radovan Tavzes, dijak I. razr. real. gimn. v Ljubljani; Reiser Marko, uč. II. a razr. v Ljubljani; Bizjak Danica, uč. II. b razr. dekl. mešč. š. pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Špehar Franjo, uč. I. razr. mešč. š. v Ljubljani.

Zlatko Tomšič, dijak v Ljubljani: Tvoj spis bi sodil v naš prejšnji natečaj »Nemogoče zgodbiče«. Preberi razpis novega natečaja in pošlji svoj odgovor, ki ga bomo radi objavili.

A. K.: Pošljite uredništvu svoj naslov Ivan P., dijak v Lj.: Pesmico »Zimska« objavimo o priliki.